

Silver till det svenska smallaget på agility-VM i Österrike

Den 18-20 september gjorde världseliten i agility upp om årets VM-medaljer i en varm, intim och fullsatt mässhall i staden Dornbirn i Österrike. Det svenska landslaget bestod av både rutinerade VM-förare som Jenny Damm, Åsa Söderman samt Martina Ericsson och debutanterna Mette Björne, Rebecka Glimholt samt Patrik Rosendal. Med sig hem hade de en silvermedalj.

TEXT: MARI EDMAN FOTO: ANDREAS SILFVERBERG

Agility-VM följdes förmodligen av fler svenska supportrar än någonsin tidigare. I mässhallen i Dornbirn satt 40-50 anhängiga och entusiaster på läktaren och hejade på. Här hemma var vi betydligt fler som följde tävlingen via datorn. Agilitysportens intresseförening (AgIF) sände nämligen gratis både från torsdagens träning och under de tre tävlingsdagarna.

Mest nagelbitande blev smallhundarnas avgörande agilitylagklass på lördagen. Laget – som bestod av förra årets individuella bronsmedaljörer Åsa Söderman och sheltien Erik, regerande svenska mästarna Eva Leandersson och sheltien Maja, samt VM-debutanterna Patrik Rosendal och sheltien Ina – låg åtta med tio fel efter fredagens hoppagklass.

Samtliga ekipage lyckades göra snabba nollor i agilitylagklassen, vilket fick laget att gå upp i ledningen. Därefter kunde vi som följde tävlingen se

lag efter lag köra bort sig. Marginalerna är hårfina och går inte alla tre ekipage i ett lag i mål diskvalificeras laget.

Spänningen steg mer och mer. Både i hallen och vid datorerna, när vi så småningom förstod att laget faktiskt hade hamnat mitt i medaljstriden. Till slut stod det äntligen klart att resultatet räckte till en silvermedalj.

Förutom smallaget bestod den svenska VM-truppen av landslagsledaren Nils Lindqvist, landslagsledarassistenten Bodil Lindell, landslagscoach Jörgen Tellqvist, Richard Isoluoma och sheltien Lova, Martina Ericsson med pumierna Troya och Csilla, Håkan Ericson och cocker spanieln Max, Rebecka Glimholt och sheltien Zigo, Mette Björne och kelpien Tux, svenska mästarna Sven Karlsson och border collien Flax, Jenny Damm och border collien Elvis samt Isabelle Emanuelsson och border collien Noa.

Svår agilitylagbana för large

Medium- och largelagen lyckades inte få till det, utan diskade sig.

– I agilityklassen för largelagen var det så många som diskade sig att det till slut inte blev kul att titta. Banan var onödigt svår, tycker Martina Ericsson.

I övrigt gillade hon Bernd Hüppes flytiga banor och tycker att konstgräsmattan i den österrikiska mässhallen var jättebra att springa på.

Det var tredje gången som Martina deltog i VM och hon är den svensk som lyckades placera sig högst individuellt i år, genom att komma 27:a med Csilla och 29:a med Troya i medium. Vinnande mediumhund blev den säkra brittiska border collien Dizzy, som förra året kom tvåa efter en märklig vägransbedömning. Hon slog tvåan, den schweiziska border collien Witch som tog guld både 2007 och 2008, med inte mindre än 4,4 sekunder. I agilitysammanhang är det, som bekant, en evighet.

Övriga svenskar som höll spänningen uppe till på söndagen, då de individuella finalerna gick, var Mette Björne och Tux samt Isabelle Emanuelsson och Noa. Trots att de körde felfria lopp i hoppklassen var placeringar blygsamma, eftersom deras lopp inte var perfekta och de nollade largehundarna väldigt många. Mette och Tux drog dock på sig en rivning och Isabelle och Noa fick fel

på en uppfart. Och därmed var de helt borta ur leken.

Det fanns dock mycket bra agility att njuta av under de tre VM-dagarna i Dornbirn. Förutom Dizzy i medium imponerade bland andra den österrikiska vinnaren i large – Lisa Frick – vars border collie bara är två år. De klättrade från en åttonde plats i hoppklassen.

Flitigaste föraren var Svetlana Tumanova. Hon deltog med sina hundar i samtliga tre ryska lag och bidrog till två guldmedaljer, i small och large.

Yngsta guldmedaljören var den 16-åriga finska debutanten Carolina Pellikka som vann med sin sheltie Kerttu i small. Guldet kunde hon fira tillsammans med sina landslagskompisar i medium, som lyckades knipa åt sig lagguldet.

29 VM-medaljer till Finland

Till skillnad från Sverige är Finland rutinerade VM-medaljörer. Inte mindre än totalt 29 VM-medaljer har vårt lilla grannland lyckats erövra under årens lopp, att jämföra med Sveriges tio medaljer.

Det är helt otroligt många. Inget annat land har lyckats med det. Och när man hör Martina Ericsson beskriva varför hon kände att hon inte orkade prestera på topp under söndagen är det faktiskt inte förvånande.

– Vi åkte från hotellet vid åttatiden

Silvermedaljören Patrik Rosendal:

”Ina och jag passar bäst i lag”

Den tionde svenska VM-medaljen genom tiderna gick till årets smallag. När den otroligt spännande agilitylagklassen var avgjord stod det klart att laget, tack vare sina tre nollade lopp, hade klättrat från åttonde till andra plats. En av de jublande glada lagmedlemmarna är VM-debutanten Patrik Rosendal.

Grattis till VM-silver. Några spontanintryck från tävlingen?

– Just känslan att gå in och köra var rätt mäktigt.

Påverkades du av omgivningen på något sätt?

– Nä, jag var inte speciellt medveten om den, trots att den svenska hejaklacken satt precis vid starten.

Var det ditt första VM?

– Jag var i Norge och kikade för två år sedan. Så lite förberedd var jag ju.

Och visst deltog du i NM med din förra tävlingshund Zita för några år sedan?

– Ja, 2006. Men NM är helt annorlunda än VM. I Danmark var det bara de närmast sörjande som tittade, det var inte många fler än på vanliga officiella tävlingar.

Är du besviken över att du och Ina inte fick tävla individuellt?

– Nä, Ina och jag passar bäst i lag. Vi är säkra och duktiga på att nolla, men har lite svårt att matcha tiderna som krävs individuellt på ett VM. Det kändes inte som att det var någon tveksamhet om att de som tog ut landslaget gjorde rätt val.

Är det inte nervigt att tävla i lag på just VM? Det finns ju inga marginaler. Alla resultat räknas.

– Jag blir nog snarare lite extra taggad av det. Jag försökte bara nolla våra lopp. Tiden tänkte jag inte på. Referenstiderna var dessutom genomgående snälla under VM.

Gillade du banorna?

– Ja, Bernd Hüppes banor var roliga

att köra. Manuel Affrs var inte i min smak, även om jag gillar svåra banor. Ständigt återkommande var att man skulle runda hinder och ta dem bakifrån. Det blev lite tjatigt.

Gick loppet som du hade planerat?

– Det var väl vid ett par tillfällen som Ina sög på något hinder som jag inte hade tänkt mig.

Hur hade du förberett er inför VM?

– Jag gick igenom banor av VM-domarna. Vi fick banskisser på landslagslägret och jag hittade fler på internet. Jag analyserade svårigheterna och tränade på dem som vi behövde träna på. Något som var vanligt var att man kom i hög fart in i svårigheter där det fanns många hinder att välja på. En annan svårighet var snåva svängar efter muren. Hopp-hinder som skulle tas bakifrån var en annan situation som återkom. Bordet och pipjudet på bordet var en sak vi hade övat, som tur var eftersom bordet var med i just smalls agilitylagbana.

Hur länge har du hållit på med agility?

– I stort sett är det nog tio år sedan jag gick en nybörjarkurs med Zita.

Jag vet att det var din sambo Lisa Lindberg som lurade in dig i agilityns underbara värld.

– Ja, jag var intresserad av att prova och hon skickade ut mig på banan under en tävling för att köra ett agilitylopp. När jag gick i mål var min skjorta trasig, för Zita hoppade och slet i mina kläder under loppet. Efter det ville jag aldrig mer tävla.

Men du ångrade dig och bytte motorsport mot agilitysport.

– Ja, det har inte blivit något biltävlande på många år nu. Jag saknar det ibland när jag ser en tävlingsbil. Tidigare tävlade jag på distriktnivå och 2004-2005 gjorde jag ett försök att kombinera sporterna, men jag hann inte med.

Det förstär jag. Du och Lisa har ju två små barn samt flera sheltiesar.

– Fem, men Zita bor mest hemma hos mina föräldrar.

En av dem är din påläggskalv, vad jag förstär.

– Ja, Sam. Han är 15 månader nu och ligger precis runt 35 centimeter i mankhöjd.

Martina Ericsson deltog i VM för tredje gången. För hennes pumi Csilla var det dock debut.

på morgonen och lämnade hallen vid niotiden på kvällen, under fredagen och lördagen. Det har inte uttalats att vi måste vara i hallen hela tiden, men det är underförstått att alla ska vara där och stötta varandra. Det är en jättefin tanke, men den förutsätter att tävlingsdagarna inte är så långa och många.

Det säger ju sig själv att man krok-nar efter ett par dagar i en varm och stimmig mässhall. På läktaren fanns det inte ens ryggestöd att luta sig mot och i det lilla kyffet till hundrum som landslaget hade till sitt förfogande gick det inte direkt att vila.

Om man inte gjorde som Åsa Söderman, vill säga. Hon berättade för Hundsport redan förra året att hon brukar ta med sig en jättebur till Erik och krypa in och lägga sig och sova hos honom. Det är dock inte alla förare som lyckas sova i en sådan miljö.

Så gjordes också det mest konkur-

renskraftiga svenska loppet under VM av just Åsa och Erik, som var snabbast av alla ekipage i smalls agilityklass på söndagen. Men det hjälpte tyvärr föga, eftersom ekipaget redan hade diskat sig i lördagens hoppklass.

Inte heller hjälper det att det är samma förutsättningar för alla svenskar. Det är ju inte främst mot varandra som de tävlar, utan bland annat mot finnarna. Och de kunde åka skytteltrafik i flera minibusser mellan sitt hotell och mäss-hallen under hela VM. Det innebar så klart att både hundar och förare hade helt andra möjligheter än svenskarna att vila, återhämta sig och äta ordentligt.

Som Patrik Rosendal säger:

– Lite vila hade så klart inte varit fel.

Landslagsdräkt som inte passar

En annan viktig sak som varken Patrik eller Martina är helt nöjda med är lands-

lagsdräkten. Den är visserligen snygg och sticker med sin gula färg ut bland övriga länders dräkter, men den är inte någon optimal sportklädsel för någon som ska springa det snabbaste den kan i en inomhuslokal.

– Unisexmodell betyder herrmodell. Rätt många önskade olika storlekar på över- och underdel, men det gick inte att beställa. Det borde vara ett lätt problem att lösa. Dessutom borde tröjan andas, säger Martina Ericsson.

Patrik hade också problem med att hitta rätt storlek.

– Dräkten var lite stor och säckig. En storlek mindre blev tajt i grenen.

Vi får hoppas att landslagsledningen ser till att förbättra förutsättningarna för vårt svenska agilitylandslag så mycket det går i framtiden. För vad hjälper det att vi skickar de bästa ekipagen vi har till VM om de inte får vettiga förhållanden att prestera under?

RESULTAT

Individuellt / Small

1. Pellikka Carolina, Kerettu, shetland sheepdog, Finland67.35/0
2. Krenk Urska, Lu pudel, Slovenien.....68.63/0
3. Vlemincx Ronald, Calimero shetland sheepdog, Belgien.....70.36/0
4. Rose Lillian, Mille pudel, Danmark.....70.64/0
5. Conn Katie, Twix shetland sheepdog, USA.....70.86/0

Medium

1. Wise Natasha, Dizzy border collie, Storbritannien.....61.71/0
2. Zürcher Toni, Witch border collie, Schweiz.....66.11/0
3. Vos Johan, Birko shetland sheepdog, Belgien.....66.16/0
4. Meyer Walter, Amiga shetland sheepdog, Österrike.....66.18/0
5. Bay Bernadette, Zen, shetland sheepdog, Storbritannien.....67.57/0

Large

1. Frick Lisa, Hoss von Firstthemp of Devil Brook, border collie, Österrike.....66.36/0
2. Topps Marcus, Juice border collie, USA.....66.77/0
3. Novak Susanne, Minn border collie, Österrike.....68.05/0
4. Jännesniemi Elna, Omie border collie, Finland.....68.08/0
5. Linna Niina-Liina, Rhett border collie, Finland.....68.16/0

Lag / Small

1. Ryssland.....239.42/0.32
2. **Sverige**.....235.58/10.00
3. Italien.....245.92/11.61

Medium

1. Finland.....202.15/5.00
2. USA.....207.76 /5.00
3. Slovenien.....202.45/10.00

Large

1. Ryssland.....221.85/0.00
2. Italien.....233.84/5.00
3. Storbritannien.....229.29/30.00

Hur hinner ni med alla?

– Det är tufft ibland. I år har vi i alla fall fått till en agilitybana på gården. I vanliga fall tränar vi nog ett eller två pass i veckan, men inför VM blev det förstärkt ett kortare pass varje dag.

Ängrar Lisa att hon fick dig att byta sport?

– Nä, det tror jag inte.

Hon har visserligen också deltagit i landslaget med Eila, men det var du och Ina som fick tävla på VM i år.

– Ja, det kändes nog nervöst att sitta på läktaren. Hon hade nog gärna varit med själv.

Hur känns det att ha bytt från en mans- till en kvinnodominerad sport?

– Jag tänker inte på det.

Jag har förstått att det var bra stämning i smallaget.

– Ja, det var det. Sammanhållningen var jättebra. Vi försökte hjälpa och peppa varandra. Rastade hundarna och gick igenom banorna tillsammans. Alla kom bra överens. Richard var också som en i laget och fanns hela tiden till hands och stöttade oss.

Ni satt visst i någon slags "karantän" efter att ni hade kört era agilitylaglopp och innan klassen var klar.

– Ja, landslagscoachen Jörgen Tellqvist var med oss och gick igenom banan, samt peppade oss mentalt före loppet. Och när vi hade kört skickade han ut oss för att rasta hundarna. Sedan sa han till oss att gå in i Sveriges hundrum och vänta där. Det var jättekonstigt. Vi bara gjorde som han sa utan att ifrågasätta, även om vi gick fram i öppningen och sneglade på resultat-tavlorna utan att se så mycket.

Men vad gick det ut på?

– Vi frågade Jörgen om det under middagen på kvällen. Han hade bara velat att vi skulle få en stund tillsammans och en chans att gratulera varandra till bra lopp, innan alla andra kom för att fira. Och egentligen var det skönt att slippa oro sig för hur det gick för de andra.

Vilken var din första reaktion när du förstod att ni faktiskt hade tagit silver?

– Överraskning! Jag blev riktigt glad.

Det var inte så att bronsmedaljörerna var gladare över att över huvudet

Det var skithäftigt, tycker VM-debutanten Patrik Rosendal.

hamna på prispallen och ni lite besvikna över att inte ta guld?

– Nä, inte alls. Jag hade väl hoppats på brons, men eftersom vi låg åtta efter första dagen hade jag inga förhoppningar alls på guld.

Gav tävlingen mersmak?

– Ja, helt klart. Det var skithäftigt. Sammanhållningen, att man är helt fokuserad och att publiken jublar.

Hur allvarligt tar du VM?

– Jag tar det nog ganska allvarligt. Samtidigt vet jag hur små marginalerna är. Det är så himla lätt att man får en rivning, vågran eller disk.

Hann du titta något på tävlingen också?

– Ja.

Var det någon eller något som gjorde intryck på dig?

– Ja, den vinnande border collien

Dizzy i medium. Hon är riktigt frän och utklassade konkurrenterna tidsmässigt. Handlingen kändes överlag mer sansad än i Norge. Där sprang alla och gjorde blindbyten till höger och vänster. Det var väl lite nyhetens behag.

Kommer VM-upplevelsen att påverka ditt fortsatta tävlande på något sätt?

– Ja, jag känner att jag behärskar det mentala bättre. Jag brukar inte ha den där skärpan när jag ska köra. Det känns inte så viktigt. Men jag tror att jag kommer att kunna överföra den på vanliga tävlingar framöver.

Namn: Patrik Rosendal, 34 år
Yrke: Plåtslagare
Klubb: Knivsta BK
Hund: shetland sheepdog SAgCh SAg (hopp)Ch Sheltiebackens Celina, 7 år